

MOTGÅNGENS MENING Inledning: Dit du inte vill

Motgång väljer ingen frivilligt. Den drabbar oss alltid mot vår vilja. Ingen önskar sig sjukdom och lidande, sorg och död, ensamhet och isolering. Men vem som helst kan drabbas. Kristna är inte undantagna. Aposteln Petrus fick en gång höra Herren säga: När du var ung spände du själv bältet om dig och gick vart du ville. Men när du blir gammal, skall du sträcka ut dina armar och någon annan skall spänna bältet om dig och föra dig dit du inte vill. Joh 21:18 Dit du inte vill. För Petrus betydde det martyrdöden. För oss kan det betyda vad som helst som vi inte önskar. Hur skall vi då möta den motgång som verkar vara oundviklig? Somliga menar att vi skall ödmjuka oss under Herrens vilja och alltid ta motgången ur hans hand. Andra menar tvärtom att vi i Jesu namn skall gå emot allt lidande, eftersom de som hör Herren till har löfte om hälsa och framgång här på jorden. Vem har då rätt och vem har fel? Båda har rätt och båda har fel. Både den som alltid bejakar motgången och den som alltid bekämpar den kan hamna vid sidan av Herrens vilja. Bilden behöver nyanseras. Jag ser en fara i ensidigheten. Kyrkans uppgift har genom alla tider varit att hålla balansen mellan olika ytterligheter. En ytterlighet är att påstå att Herren alltid botar den som tror på honom. Uteblivet helande skulle då endast kunna bero på bristande tro. Detta är att förenkla verkligheten på ett ensidigt sätt. En annan ytterlighet är att påstå att lidandet utan vidare är Guds vilja. Att begära helande skulle vara en otillåten kritik mot Herren som sänt prövningen. Men detta är också ett ensidigt förenklande av verkligheten. Vad jag vill med den här boken är att visa en väg förbi båda dessa ensidigheter. Och då tänker jag inte bara använda mig av teoretiska överväganden utan också av praktiska erfarenheter. Därför måste jag nog inledningsvis berätta lite om mig själv. Jag har varit församlingspräst i 28 år. För 17 år sedan drogs jag in i det som brukar kallas den karismatiska väckelsen. Genom förbön i en pingstkyrka fick jag andeuppfyllelse som en personlig erfarenhet. Efter en tid började jag tillämpa Andens gåvor i min församlingstjänst, till att börja med ensam, senare tillsammans med andra församlingsmedlemmar som gjort samma andliga erfarenhet. Efterhand som behov uppstod bad vi om helandels gåvor, och vi blev bönhörda. Vi har fått förmedla Herrens helande från alla möjliga sjukdomar, från förkylning till cancer. Men vi har också fått notera många fall av uteblivet helande. Detta trots att bönen var lika ivrig och tron så vitt vi kunde bedöma lika stark. Då uppstod frågan hur dessa skenbara misslyckanden skulle tolkas. Det råder inget tvivel om att helandet, när det sker, är en Guds gåva. Men är detta kanske bara den ena sidan av saken? Är det möjligt att också lidandet kan vara en Guds gåva? Kan Herren vilja det vi inte vill? Dessa frågor har jag nu levt med i många år. De svar jag funnit föreligger i denna bok. Jag tänker mig att motgångens mening kan vara dubbel. Ibland är meningen att vi skall be Herren om hjälp att besegra motgången. Ibland kan motgången vara ett kors som Herren ger oss att bära. Blir jag förd dit jag inte vill, så måste jag fråga vad Herren vill. Svaret är aldrig på förhand givet. Jag får varken utgå från att alltid vill hela eller från att han aldrig vill det. Motgångens mening kan vara att jag skall pröva mig fram i bön.